

WINNEN

Peter Winnen

Met de muziek mee

Ik werd grootgebracht op frames van staal. Dat gaat je niet in de koude kleren zitten. Sterker nog, staal gaat je in de benen zitten. Het mag krankzinnig klinken, maar een frame is eigenlijk een muziek-instrument. Het maakt geluid. Ik was dol op het zoemen van het staal. Heel geruststellend. En het mooie was nu dat de benen als een stemvork mee vibreerden. Wie een goed gestemd frame bezat, had een glasheldere toon in zijn benen. De 'stalen' lezers zullen beamen dat het op staal een stuk prettiger afzien is. Als er al wordt afgezien. Mijn benen waren dan ook niet blij met de komst van de nieuwerwetse materialen. Het holle bonken van carbon nam akelig snel bezit van de spieren. Na twintig kilometer koers verkeerden de benen in de veronderstelling dat er al driehonderd gereden waren. Verwarrend. Na veertig kilometer was de holheid je naar het hoofd gestegen. Burn-out. Aluminium was nog verwarrender. Het materiaal is toonloos. Ik geef het u te doen om met toonloze benen vijf cols te beklimmen. Vergelijk het met het isolement van een dove.

Momenteel berijd ik een aluminium frame met een voorvork van carbon. Dat is de verwarring ten top. Soms keer ik in wanhoop terug naar het stalen ros dat hoog aan een haak in de garage hangt. Ik rijd een paar kilometer, maar kom tot de verschrikkelijke ontdekking dat mijn benen de hoge toon van het staal niet meer verdragen. Zoals ik al jaren geen voet meer in een discotheek zet omdat de herrie me tot waanzin drijft. *When the music's over*, zong Jim Morrison. De vraag luidt: is er nog hoop voor mijn dementerende spiervezels? Jazeker,

Hout wordt mijn toekomst. In hout moet muziek zitten

mijn hoop heet Jan Gunneweg, meubelmaker te Alkmaar. Gunneweg is teruggekeerd naar de oertijd van de

fiets. Hij bouwt zeer elegante fietsen van hout. Luister maar eens wat Jan Gunneweg ons te zeggen heeft. "De fiets is gemaakt van notenhout, een massieve mooie houtsoort die vooral heel stijf is in de lengterichting. Daardoor is het frame beslist niet minder dan een aluminium frame." Ik weet het nu zeker, hout wordt mijn toekomst. In hout moet muziek zitten.

Onlangs kocht ik een nieuwe akoestische gitaar. Een Washburn, Amerikaans. Prachtig uitgewerkt hout is gebruikt voor de bouw. Wanneer je een snaar aanslaat vibreert de klankkast kalm maar zuiver. Je begrijpt meteen dat er een intieme relatie bestaat tussen de helderheid van het instrument en de 700 dollar die ervoor moesten worden neergeteld. Op de gitaar was een stickertje geplakt waarop deze tekst: *"Improves with the ages"*. Kijk, dat is nou het mooie van een nobel materiaal als hout, de gitaar gaat met het klimmen der jaren alleen maar beter klinken.

Het zal zonder weezin zijn dat ik bij Jan Gunneweg aanklop en de op de toonbank leg. Mijn benen zullen weer zingen, sterker nog, op mijn honderdste verjaardag klinken ze beter dan ooit.